

Maliuk O.S.

National Metallurgical Academy of Ukraine

SPECIAL ASPECTS OF CONSIDERATION OF ENVIRONMENTAL FACTOR IN EVALUATION OF INVESTMENT PROJECTS

Summary

The article gives grounds for necessity of consideration of environmental factor in evaluation of investment projects. Necessity of applying the principle of a systematic approach in evaluation of an investment project is proved. Features of environmental component in evaluation of investment projects are determined. Necessity of integration of environmental factor into every stage of investment is proved. Additional phase of unaccounted costs and results is marked out in investment projects' life-cycle.

Keywords: investment project, environmental factor, life-cycle, evaluation, costs, efficiency.

УДК 339.137:662.2

СУТНІСТЬ СТРАТЕГІЧНОГО УПРАВЛІННЯ КОНКУРЕНТНИМ ПОТЕНЦІАЛОМ ПІДПРИЄМСТВА

Матвєєв В.В.

Національний університет харчових технологій

У статті розглянуто сутність стратегічного управління конкурентним потенціалом підприємства. Проаналізовано існуючі підходи до стратегічного управління конкурентним потенціалом підприємства. Визначено основні принципи формування та механізми функціонування конкурентного потенціалу. Досліджено параметри управління та наведено схему стратегічного управління конкурентним потенціалом підприємства.

Ключові слова: стратегічне управління, конкурентний потенціал, підходи, принципи, структура.

Постановка проблеми. Процеси формування ринкових відносин і конкурентного середовища тісно взаємообумовлені та вимагають від суб'єктів господарювання компетентних дій щодо управління їх діяльністю. Стратегічне управління, що протягом останніх десятиліть активно проникає в практику ухвалення рішень на різних рівнях управління в українській економіці, допомагає точніше оцінити і мобілізувати наявні ресурси й використувати їх для самих невідкладних завдань: прогнозувати виникнення ситуацій сприятливого та несприятливого характеру; формувати моделі поведінки підприємства та його структурних одиниць. Тому стратегічний підхід до управління конкурентним потенціалом стає важливою передумовою розвитку та ефективного функціонування підприємств в сучасних умовах.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Величезний внесок у розробку теоретичного фундаменту стратегічного управління конкурентоспроможністю зробили як закордонні вчені: Р. Акофф, І. Ансофф, Б. Берман, Дж. Еванс, М. Мінцберг, В. Кінг, Ф. Котлер, М. Портер, К. Прахалад, Дж. Стрікленд, А.А. Томпсон, так й українські і російські науковці: Г.Л. Азоев, І.М. Акімова, Н.С. Ардашкіна, В.О. Василенко, А.В. Войчак, А.Е. Воронкова, В.Г. Герасимчук, А.П. Градов, П.В. Забеліна, Р.С. Квасницька, Г.І. Кіндрацька, Г.Б. Клейнер, І. Краснокутська, М.М. Мартиненко, А.А. Міщенко, А.П. Наливайко, С.В. Оборська, В.С. Пономаренко, С.В. Попов, Р.А. Фатхутдінов, З.Є. Шершньова та інші.

Виділення не вирішених раніше частин загальної проблеми. Проте, недостатня розробка теоретичного базису стратегічного управління конкурентним потенціалом і його невідповідність вимогам практики вітчизняних промислових підприємств в умовах

трансформаційних змін економіки визначають необхідність детального вивчення даного питання.

Мета статті. Головною метою цієї роботи є дослідження сутності стратегічного управління конкурентним потенціалом підприємства

Виклад основного матеріалу. Стратегічне управління, як вид управлінської діяльності, виникло порівняно давно. Його основною передумовою послугувало усвідомлення суттєвих змін «середовища ухвалення рішень», тобто тій сукупності зовнішніх і внутрішніх явищ і процесів, що мають враховуватися при ухваленні рішень, оскільки визначають діяльність будь-якого підприємства.

Елементи стратегічного управління були описані ще в перших наукових працях з управління підприємством Г. Емерсоном, Ф. Тейлором, А. Файолем, а запровадження стратегічного підходу до управління підприємствами почалося ще в першій половині ХХ ст., у цей період домінувало довгострокове планування, і стратегічний підхід до управління підприємством використовувався не системно [11, с. 67].

Розвиток теорії стратегічного управління в працях К. Ендрюса та І. Ансоффа у 60-70-ті роки ХХ ст. можна вважати першим серйозним внеском у зародження ідеї системного управління потенціалом підприємства (табл. 1).

Запропонувавши методологію SWOT-аналізу, К. Ендрюс, по суті, вперше довів необхідність вивчення потенціалу підприємства через визначення його сильних і слабких позицій. Саме управління сильними сторонами становило основу рекомендацій щодо формування стратегії підприємства в умовах поступових технологічних змін і стало провідним напрямком «школи проектування» (за термінологією Г. Мінцберга).

**Розвиток уявлень про потенціал як об'єкт управління
в контексті домінування різних концепцій стратегічного управління**

60-70-ті рр. XX ст.	У межах школи проектування (К. Ендрюс) оформлюється концепція SWOT-аналізу, що визначає потенціал (сильні сторони) підприємства об'єктом досліджень. Школою планування (І. Ансофф) вперше виділяються функціональні складові потенціалу і його підпорядкованість процесу розроблення стратегії в ланцюжку «цілі→стратегія→ресурси (потенціал)»
80-поч. 90-х рр. XX ст.	Школа позиціонування (М. Портер) зосереджується на пошуку джерел розвитку потенціалу прибутковості і різних галузях і акцентує увагу на дослідженні впливу конкурентних сил для пояснення успіху підприємства. Внутрішній потенціал організації не розглядається як джерело конкурентної переваги
90-ті рр. XX ст.	Структурний напрямок ресурсної концепції (К. Прахалад, Д. Колліс, С. Монтомері, Р. Грант) визнає унікальні ресурси і ключові компетенції (внутрішній потенціал) підприємства єдиною можливою основою його конкурентних переваг у мінливому ринковому середовищі і змінює порядок розроблення стратегії «потенціал→цілі→стратегія»
Поч. XXI ст.	Процесний напрямок ресурсної концепції (Г. Хемел. Д. Тіс, С. Уінтер) визначає основою потенціалу підприємства динамічні здібності та унікальні організаційні знання, що призводять до формування інтелектуального потенціалу організації і зумовлюють зміни у порядку розробки її стратегії «цілі→потенціал→стратегія»

Джерело: [11, с. 67]

На думку науковців [3, с. 44] під системою стратегічного управління конкурентним потенціалом підприємства слід розуміти цілісну, структуровану сукупність властивостей, завдань, принципів, методів прийняття управлінських рішень та організаційних механізмів їх реалізації, застосування яких дасть змогу забезпечити довгостроковий розвиток підприємства та досягнути його стратегічної мети.

Стратегічне управління конкурентним потенціалом пронизує всі рівні підприємства, підрозділи, служби та залучає всіх працівників. Процес управління є відкритою системою, що має входи та виходи, а також складається з керуючої та керованої систем, що тісно взаємодіють. Керуюча система містить ті складові елементи, які забезпечують процес управління. До складу керованої входять елементи, які забезпечують безпосередній процес виробничої, технологічної, господарської, зовнішньоекономічної, комерційної та інших видів діяльності [1, с. 116].

В сучасній економічній літературі існує велика кількість підходів до стратегічного управління конкурентним потенціалом підприємства. Проте, найбільш доцільним і ефективним для вирішення проблем стратегічного управління конкурентним потенціалом підприємства є застосування сучасних концепцій менеджменту, що використовують взаємодію системного, процесного і ситуаційного підходів [2, с. 53].

Комплексне поєднання даних підходів до стратегічного управління конкурентним потенціалом підприємства на думку науковців [3, с. 41], повинно враховувати та поєднувати різнобічні аспекти, які б дозволяли отримати найбільш бажаний кінцевий результат при мінімізації негативних чинників. Таке поєднання являє собою логічний спосіб мислення, відповідно до якого процес вироблення, обґрунтування та прийняття будь-якого рішення відштовхується від загальної мети діяльності підприємства. Це дає змогу на науковій основі порівняти напрями розвитку і необхідні для їх досягнення ресурси, а це в свою чергу, означає необхідність внутрішньої єдності процесу управління, що надасть можливість досягнення максимального фінансового результату, знизити ризик, покращити конкурентні позиції підприємства.

Системний підхід є одним з основних у процесі формування конкурентного потенціалу підприємства, якому надано роль в здійсненні управлінського впливу на формування факторів і показників конкурентоспроможності підприємства з метою подальшого формування й розвитку стійких кон-

курентних переваг в умовах невизначеності та змінюваності зовнішнього середовища. Він є таким напрямком методологічного дослідження, при якому об'єкт дослідження розглядається як цілісна множина елементів у сукупності відносин і взаємозв'язків [8, с. 46].

Використання лише системного підходу до стратегічного управління конкурентним потенціалом підприємства є недостатнім, оскільки він спрямований лише на дослідження об'єкта управління, залишаючи поза увагою детальний аналіз факторів макрооточення підприємства, методів, функцій та складових управлінського впливу на конкурентний потенціал суб'єкта господарювання. Дослідження цих складових доцільно за умови застосування процесно-системного підходу.

Розглядаючи управління конкурентним потенціалом як процес, необхідно акцентувати увагу передусім на послідовності дій, спрямованих на досягнення мети й системи цілей стратегічного управління конкурентним потенціалом підприємства. Це, у свою чергу, вимагає їхньої постановки, що і становить різницю між системним і процесним підходами. За таких умов процес управління конкурентним потенціалом підприємства має низку переваг, що спрощують практичне застосування науково-методичних розробок: спрямованість на досягнення встановленої мети, прозорість самого процесу управління, гнучкість та адаптивність системи до змін внутрішнього й зовнішнього середовища [5, с. 78]. При цьому сам процес стратегічного управління конкурентним потенціалом підприємства повинен представлятися у вигляді сукупності взаємозв'язаних функцій – планування, організації, мотивації, контролю, координації та регулювання (табл. 2), які забезпечуватимуть досягнення мети й системи цілей стратегічного управління конкурентним потенціалом суб'єкта господарювання за рахунок впливу суб'єкта управління на об'єкт наявними методами управління [10, с. 192].

Також варто звернути увагу на ситуаційний підхід до стратегічного управління конкурентним потенціалом підприємства, який базується на тому, що придатність різних параметрів і методів управління визначається конкретною ситуацією в конкретному місці та в конкретний час. Застосування ситуаційного підходу ґрунтується на альтернативності досягнення однієї і тієї ж мети під час прийняття або реалізації управлінського рішення (плану і т. д.), на обліку непередбачених обставин, чинників ризику [7, с. 51].

Необхідно зазначити, що теоретичною основою системи стратегічного управління конкурентним потенціалом підприємства є такі основні елементи як: об'єкт, мета, завдання та принципи.

Для стратегічного управління конкурентним потенціалом ключовим моментом є коректний вибір об'єкта управління, в якості якого нами виділений конкурентний потенціал, який необхідно розглядати, як основу забезпечення конкурентоспроможності підприємства і як базу для обґрунтування механізму її підвищення в майбутньому, за умов виявлення та ефективного використання резервів конкурентного потенціалу. Тому структурно-логічна схема концепції стратегічного управління конкурентним потенціалом підприємства може бути наведена таким чином (рис. 1).

Головна мета стратегічного управління конкурентним потенціалом полягає в забезпеченні його максимально ефективного використання з метою досягнення стратегічної мети діяльності підприємства. Для досягнення поставленої мети на підприємстві в процесі стратегічного управління конкурентним потенціалом мають бути вирішені такі завдання:

- формування та оцінка конкурентного потенціалу відповідно до цілей та завдань розвитку підприємства;
- пошук та реалізація напрямків використання конкурентного потенціалу;
- забезпечення внутрішньої збалансованості компонентів конкурентного потенціалу та їх оптимізація;

Таблиця 2

Зміст функцій стратегічного управління конкурентним потенціалом підприємства

Функції	Зміст функцій
Планування	розробка плану припускає вибір напрямків розвитку підприємства, визначення складу та послідовності робіт, обґрунтований набір засобів для формування конкурентного потенціалу та реалізації шляхів розвитку
Організація	забезпечує ефективне функціонування підприємства, розробку та реалізацію, конкурентної стратегії, формування структури конкурентного потенціалу та умов його реалізації. Організаційне забезпечення відповідає за чітку підготовку і організацію робіт щодо розподілу праці між функціональними підсистемами, підрозділами; створення умов для ефективного виконання робіт, передбачивши відповідне інформаційне, технічне, ресурсне та кадрове забезпечення.
Мотивація	сприяє активізації процесів саморозвитку працівників, максимальній віддачі творчого та інноваційного потенціалу персоналу підприємства, стимулюванню зацікавленості у вирішенні поставлених завдань
Контроль	системне спостереження і перевірка відповідного процесу функціонування керованого об'єкта прийнятним управлінським рішенням, визначення результатів впливів на керований об'єкт з метою оцінки економічної ефективності діяльності
Координація	забезпечує погодження та ув'язку між метою та завданнями поточного та стратегічного управління. Одним з головних завдань координування є досягнення балансу загальносуспільних, групових та приватних інтересів між робітниками, персоналом управління та керівним складом підприємства.
Регулювання	передбачає уточнення планів та заходів щодо досягнення цілей та коригування процесів управління на основі аналізу змін конкурентного потенціалу підприємства

Джерело: [4, с. 107-109]

Таблиця 3

Принципи стратегічного управління конкурентним потенціалом підприємства

Принципи	Зміст принципів
системності	визначення конкурентного потенціалу як певної впорядкованої сукупності, розгляд внутрішніх взаємозв'язків, аналіз впливу кожного з функціональних потенціалів на загальну стратегію підприємства й формування управлінських рішень з урахуванням факторів внутрішнього та зовнішнього середовища
цілеспрямованості	формування та використання конкурентного потенціалу має здійснюватися цілеспрямовано, тобто з метою досягнення певної мети. Таким чином, саме стратегічна (глобальна) мета функціонування підприємства істотним чином визначає механізм його формування, використання та оцінки
безперервності	спостереження за поточним рішенням конкурентного потенціалу підприємства; вияв, відхилення та формування управлінських коригуючих рішень є постійним та безперервним процесом
збалансованості	виключення можливості надмірного впливу показників одного з функціональних потенціалів на конкурентний потенціал підприємства загалом через побудову збалансованої системи коефіцієнтів
гнучкості та здатності реагувати на зміни	забезпечення гнучкості й здатності підприємства реагувати на зміни рівня конкурентного потенціалу залежно від зміни цілей та загальної стратегії підприємства
оптимальності використання ресурсів	адекватність на всіх етапах застосованих ресурсів очікуваним результатам від діяльності системи стратегічного управління конкурентним потенціалом підприємства
прогресивності	відображає необхідність дослідження та застосування на практиці прогресивних методів стратегічного управління конкурентним потенціалом із застосуванням досвіду підприємств провідних промислово розвинених країн
здатності до розвитку	метою стратегічного управління конкурентним потенціалом є постійне покращення його стану, готовність та здатність підприємства до розвитку для забезпечення конкурентоспроможності та стратегічної стійкості
результативність та ефективність	забезпечення ефективного використання конкурентного потенціалу підприємства, а також позитивних результатів в процесі стратегічного управління конкурентним потенціалом підприємства

Джерело: [3, с. 44]

Рис. 1. Структурно-логічна схема концепції стратегічного управління конкурентним потенціалом підприємства

Джерело: удосконалено автором на основі [4, с. 98; 6, с. 108]

- визначення рівня нереалізованого потенціалу та виявлення прихованих можливостей та шляхів його реалізації;
- обґрунтування стратегічних альтернатив і оперативних заходів щодо підвищення конкурентного потенціалу підприємства;
- забезпечення зацікавленості персоналу в підвищенні ефективності використання конкурентного потенціалу підприємства.

На думку Ушкаренко Ю.В., Шинкаренко В.В., Петлюченко В.В. [9, с. 276] тільки при визначених принципах та ефективній структурі управління

конкурентним потенціалом, можливо досягти очікуваного результату. Принципи стратегічного управління конкурентним потенціалом підприємства наведені в таблиці 3.

Перелічені принципи стратегічного управління конкурентним потенціалом допомагають враховувати особливості діяльності підприємства, його положення на ринку й стан зовнішнього середовища.

Оптимальне функціонування і розвиток конкурентного потенціалу підприємства залежать від оптимізації управлінських рішень і організаційної структури управління, в рамках якої ці рі-

шення розроблюються і реалізуються. А тому створення на кожному підприємстві ефективної системи стратегічного управління конкурентним потенціалом (рис. 2), яка дозволить забезпечити конкурентоспроможність підприємства є нагальною необхідністю.

Необхідно відзначити, що такий комплексний підхід до стратегічного управління конкурентним потенціалом підприємств є науково-обґрунтованою системою дій управлінського процесу, спрямованою на вироблення ефективних рішень на основі розуміння єдності усіх елементів заданої системи.

Висновки. В процесі теоретичного обґрунтування сутності стратегічного управління конкурентним потенціалом підприємства було визначено основні підходи і принципи формування та функціонування конкурентного потенціалу. Наведена схема стратегічного управління конкурентним потенціалом сприятиме більш раціональному використанню ресурсів, забезпеченню ефективного використання сукупного потенціалу, а також забезпеченню стійкого розвитку підприємства в майбутньому.

Рис. 2. Схема стратегічного управління конкурентним потенціалом підприємства

Джерело: удосконалено автором на основі [2, с. 152; 4, с. 100]

Список літератури:

1. Андрушків Б. М. Основи менеджменту: методологічні положення та прикладні механізми / Б. М. Андрушків, О. Є. Кузьмін. – Тернопіль: Лілея, 1997. – 216 с.
2. Воронкова А. Е. Управлінські рішення в забезпеченні конкурентоспроможності підприємства: організаційний аспект: моногр. / А. Е. Воронкова, Н. Г. Калюжна, В. І. Отенко – Х.: ВД «ІНЖЕК», 2008. – 512 с.
3. Квасницька Р. С. Концептуальні основи стратегічного управління конкурентним потенціалом підприємства / Р. С. Квасницька, Н. С. Ардашкіна // Науковий вісник Ужгородського університету. Економіка. – 2013. – Вип. 40, Ч. 3. – С. 41-45.
4. Кирчата І. М. Управління конкурентоспроможністю підприємства в глобальному середовищі: моногр. / І. М. Кирчата, Г. В. Поясник – Харків: ХНАДУ, 2009. – 160 с.
5. Лепа Р. Н. Анализ методологических подходов к управлению и принятию решений на предприятии / Р. Н. Лепа // Наукові праці Донецького національного технічного університету. Серія: економічна. – 2005. – Вип. 100-1. – С. 77-84.
6. Мерченський В. В. Конкурентоспроможність підприємства та управління стратегією його розвитку: колективна монографія / В. В. Мерчанський, В. М. Ключко, І. М. Ключко. – Х.: Вид-во Бровін О. В., 2010. – 158 с.
7. Пономаренко В. С. Стратегічне управління розвитком підприємства: навч. посіб. / В. С. Пономаренко, О. І. Пушкар, О. М. Тридід. – Х.: Вид. ХДЕУ, 2002. – 640 с.
8. Спицнандель В. Н. Основы системного анализа: учеб. пособие / В. Н. Спицнандель – СПб.: «Изд. Дом «Бизнес-пресса», 2000 г. – 236 с.
9. Ушкаренко Ю. В. Конкурентоспроможний потенціал кооперативних підприємств: принципи та структура управління / Ю. В. Ушкаренко, В. Б. Шинкаренко, В. В. Петлюченко // Економіка Крима. – 2012. – № 4. – С. 274-278.
10. Федулова Л. І. Сучасний погляд на теорію управління підприємством / Л. І. Федулова // Наукові праці ДонНТУ. – 2007. – Вип. 31-3. – С. 190-195.
11. Штимер Л. Т. Сучасна парадигма стратегічного управління потенціалом підприємства в конкурентному середовищі / Л. Т. Штимер // Стратегія економічного розвитку України. Спецвипуск. – 2011. – № 28. – С. 65-70.

Матвеев В.В.

Национальный университет пищевых технологий

СУЩОСТЬ СТРАТЕГИЧЕСКОГО УПРАВЛЕНИЯ КОНКУРЕНТНЫМ ПОТЕНЦИАЛОМ ПРЕДПРИЯТИЯ

Аннотация

В статье рассмотрены сущность стратегического управления конкурентным потенциалом предприятия. Проанализированы существующие подходы к стратегическому управлению конкурентным потенциалом предприятия. Определены основные принципы формирования и механизмы функционирования конкурентного потенциала. Исследованы параметры управления и приведена схема стратегического управления конкурентным потенциалом предприятия.

Ключевые слова: стратегическое управление, конкурентный потенциал, подходы, принципы, структура.

Matvieiev V.V.

National University of Food Technologies

ESSENCE OF STRATEGIC MANAGEMENT OF COMPETITIVE POTENTIAL OF THE ENTERPRISE

Summary

In the article considered the essence of strategic management of competitive potential of the enterprise. Analyzed existing approaches to strategic management of competitive potential of the enterprise. Defined the basic principles of formation and functioning mechanisms of competitive potential. Investigated the parameters of management and given scheme of strategic management of competitive potential of the enterprise

Keywords: strategic management, competitive potential, approaches, principles, structure.

УДК 658.316

СУЧАСНИЙ СТАН ТА ПРОБЛЕМИ РОЗВИТКУ ЕЛЕКТРОТЕХНІЧНОЇ ПРОМИСЛОВОСТІ

Меленчук Ю.Т.

Тернопільський національний технічний університет імені Івана Пулюя

У статті розглянуто основні тенденції розвитку електротехнічної промисловості України. Її місце в структурі машинобудування, проведено аналіз основних показників роботи. Здійснена порівняльна оцінка вітчизняного та світового ринку. Поданий перелік великих підприємств електротехнічної промисловості України та їх коротка характеристика. Сформовані висновки перспектив розвитку даної промисловості.

Ключові слова: Електротехнічна промисловість, машинобудівна галузь, динаміка показників, ринок електротехнічної продукції, світовий ринок.

Постановка проблеми. Підприємства вітчизняної електротехнічної галузі на даний момент не в кращому стані, причиною чого є не тільки нестабільна економіка, але й відсутність технічного переоснащення, адаптація підприємств до зовнішнього середовища, нераціональне використання ресурсів, зменшення інвестицій, погано сформовані цілі підприємств та маркетингові стратегії.

Аналіз основних досліджень. Діяльність машинобудівної галузі в комплексі електротехнічної промисловості України оцінили у своїх працях такі вітчизняні науковці, як: Б.М. Данилишин, Н.В. Дадій, А.С. Довгань, Н.А. Єфіменко, Н.В. Тарасова, Т.П. Лободзинська, Є. Самбрус та багато інших.

Виділення не вирішених раніше частин загальної проблеми. Більшість наукових праць присвячено аналізу стану машинобудівної галузі України в цілому. Наукові публікації по розвитку електротехнічної промисловості нашої країни є поодинокими та не в достатній мірі висвітлюють її стан. Потрібно постійно проводити моніторинг та порівняльний аналіз діяльності електротехнічної промисловості світу. Це дасть можливість визначити існуючі проблеми та методи їх вирішення. Оскільки розвиток електротехнічної промисловості у машинобудівній галузі забезпечить значно більший рівень економічного розвитку держави, та конкурентоздатність її на світовому ринку.

Мета статті. Головною метою цієї статті є проведення аналізу поточного стану електротехнічної промисловості України для визначення позитивних факторів, що впливають на її розвиток.

Виклад основного матеріалу. Аналізуючи результати машинобудівної галузі, заключною оцінкою визначено розташування кожної з підгалузей на прикладі матриці Мак-Кінзі (див. таб. 1).

З матриці ми бачимо, що кожна з підгалузей машинобудівної промисловості розташувалась у певному квадраті з трьома рівнями: низький, середній, високий. Отже, електротехнічна галузь займає один з головних секторів «зростання», що і стало підставою для подальшого аналізу та виявлення напрямків розвитку електротехнічної промисловості в Україні.

Світовий досвід розвитку сучасної економіки говорить про те, що сьогодні засоби зв'язку, транспорту та електропостачання стають стратегічно важливою продукцією. Інноваційна продукція електротехнічних підприємств на сьогодні є вкрай необхідною для забезпечення функціонування значної кількості об'єктів народного господарства країни [1].

Місце електротехнічної підгалузі в структурі машинобудування можна розглядати як у широкому так і у вузькому сенсі. Для початку розглянемо місце електротехнічної промисловості (в обсягах реалізованої продукції) в машинобудівній галузі (див. таб. 2).

Отже, з наведених даних видно, що електротехнічна промисловість органічно пов'язана з основними галузями машинобудування та динаміка її показників практично повторює динаміку показників машинобудування в цілому, виробництво транспортних засобів машин та устаткування.

Електротехнічна промисловість – галузь машинобудування, яка використовує різноманітну продукцію, що є необхідною для виробництва, перетворення, передачі та споживання електроенергії, її продукція є базою для електрифікації усіх сфер народного господарства.

Ця промисловість особлива для розвитку та прискорення, темпів науково-технічного прогресу, без неї неможливе автоматизація та механізація виробничих процесів.